

Arrest

nr. 300 339 van 22 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1999. Hij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 juli 2021.

Op 19 juli 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 augustus 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS).

Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Tegen voormelde beslissing dient verzoeker beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 271 058 van 8 april 2022 het beroep verwerpt.

Op 1 april 2022 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 28 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 296 792 van 9 november 2023 het beroep verwerpt.

Op 8 februari 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker werd uitgenodigd voor een gehoor op 30 mei 2023 maar kwam niet opdagen en werd geacht afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 22 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : Z.

voornaam : A. M. E.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : Khan Younis

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 23/06/2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde vier mannelijke familieleden in België te hebben en een mannelijk familielid in Oostenrijk.

Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene zelf geniet echter al internationale bescherming in Griekenland. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 28/06/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren en getogen in Khan Younis, gelegen in de Gazastrook.

Verzoeker verliet Gaza begin 2019. Hij reisde via Egypte en Turkije naar Europa toe. Hij kwam aan in Griekenland op het eiland Chios. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 21 oktober 2019.

Door verzoeker werd in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming ingediend om te vermijden dat hij zou worden teruggestuurd naar Gaza. Er werd aan verzoeker een "internationale beschermingsstatus" toegekend op 23 februari 2021.

Verzoeker kon niet in Griekenland blijven, ondanks dat hij in bezit was gesteld van een Griekse verblijfskaart. De omstandigheden in Griekenland waren erbarmelijk voor verzoeker. Hij diende dit land te verlaten.

Verzoeker kwam hierop naar België toe op 16 juli 2021. Hij diende op 19 juli 2021 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt een verblijfsrecht te beschikken ("Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming").

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland ("Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3. Verzoeker benadrukt dat er door verweerder geen rekening werd gehouden met de nog lopende procedure tot internationale bescherming, waardoor verzoeker - onder meer in strijd met artikel 3 EVRM - dreigt teruggestuurd te worden naar Griekenland.

Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren en getogen in Khan Younis, gelegen in de Gazastrook.

Verzoeker verliet Gaza begin 2019. Hij reisde via Egypte en Turkije naar Europa toe. Hij kwam aan in Griekenland op het eiland Chios. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 21 oktober 2019.

Door verzoeker werd in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming ingediend om te vermijden dat hij zou worden teruggestuurd naar Gaza. Er werd aan verzoeker een “internationale beschermingsstatus” toegekend op 23 februari 2021.

Verzoeker kon niet in Griekenland blijven, ondanks dat hij in bezit was gesteld van een Griekse verblijfskaart. De omstandigheden in Griekenland waren erbarmelijk voor verzoeker. Hij diende dit land te verlaten.

Verzoeker kwam hierop naar België toe op 16 juli 2021. Hij diende op 19 juli 2021 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Op 28 oktober 2021 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Zijn verzoek tot internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Door verzoeker werd beroep aangetekend tegen de genomen beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar dit beroep werd verworpen.

Verzoeker diende op 8 februari 2023 een volgend verzoek tot internationale bescherming in, maar hij kon niet aanwezig zijn op de voorziene afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

4. Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, “[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned” (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De problematische situatie van statushouders in Griekenland is een algemeen bekend gegeven (zie ook verder hieronder).

Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving.

5. Verzoeker is van Palestijnse origine. Hij werd geboren en getogen in Khan Younis, gelegen in de Gazastrook. Verzoeker verliet Gaza begin 2019. Hij reisde via Egypte en Turkije naar Europa toe. Hij kwam aan in Griekenland op het eiland Chios. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 21 oktober 2019. Door verzoeker werd in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming ingediend om te

vermijden dat hij zou worden teruggestuurd naar Gaza. Er werd aan verzoeker een “internationale beschermingsstatus” toegekend op 23 februari 2021. Verzoeker kon niet in Griekenland blijven, ondanks dat hij in bezit was gesteld van een Griekse verblijfskaart. De omstandigheden in Griekenland waren erbarmelijk voor verzoeker. Hij diende dit land te verlaten. Verzoeker kwam hierop naar België toe op 16 juli 2021. Hij diende op 19 juli 2021 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Verzoeker heeft sinds zijn vertrek uit Griekenland geen enkel verblijf (domicilie) meer gehad in Griekenland. Verzoeker is actueel niet in het bezit van een geldige Griekse verblijfskaart, zoals hij toelichtte bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming. Hij benadrukte de grote moeilijkheid tot het verkrijgen van een verlenging hiervan.

Verzoeker wijst op het meest recente AIDA-rapport en een recente beslissing van de Nederlandse Raad van State (stuk 5) dat statushouders die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland en die niet meer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning - zoals in het geval van verzoeker - maanden moeten wachten tot deze opnieuw afgegeven wordt. Zonder een ADET kunnen statushouders geen belastingnummer (AFM) en geen sociale zekerheidsnummer (AMKA) bemachtigen.

Bij aankomst op de internationale luchthaven van Athene krijgen begunstigden van internationale bescherming alleen een politiebrieftje (ενημερωτικό σημείωμα) in het Grieks, dat hen doorverwijst naar het regionale asielbureau van Attica (stuk 4). Zij moeten een verlenging vragen van hun verblijfstitel, maar in afwachting van de afgifte van de ADET ontvangen zij geen andere documentatie. Door de achterstand kan dit maanden duren, zo niet langer (stuk 6).

Derhalve zou verzoeker een zeer langdurige periode moeten “wachten” in Griekenland om een geldige Griekse verblijfstitel te verkrijgen, in de veronderstelling dat verzoeker zich nog zou kunnen beroepen op zijn status (hetgeen onzeker is, omwille van zijn langdurig vertrek uit Griekenland) en dat er zich geen probleem stelt omdat de Griekse verblijfstitel van verzoeker dermate lang verstreken is.

Dit zorgt voor zeer grote moeilijkheden op het gebied van toegang tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt.

Zo hebben begunstigden van de internationale bescherming voor de toegang tot publieke zorgvoorzieningen een AMKA-nummer nodig, en hebben zij zowel een AMKA- als een AFM-nummer nodig om in aanmerking te komen voor een bijstandsuitkering die hun een bestaansminimum garandeert (KEA). Hierdoor wordt het voor statushouders nog moeilijker om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften, zoals eten, onderdak en water.

Verzoeker wijst er bovendien op dat de internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. Dit geldt in het bijzonder doordat verzoeker de status van vluchteling verkreeg op 27 september 2019 en hij reeds sinds augustus 2020 vertrokken is uit Griekenland.

De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming).

Een actueel onderzoek naar de mogelijkheid van statushouders in Griekenland om een geldige verblijfskaart te bekomen, werd niet verricht in de bestreden beslissing.

Zoals hierboven maar ook hieronder wordt aangehaald door verzoeker, noodzaakt de situatie van statushouders in Griekenland een actueel onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderzoek werd evenwel niet uitgevoerd.

Het onderzoek van verweerder in de bestreden beslissing is hierom niet afdoende.

Verzoeker heeft voorts sinds zijn vertrek uit Griekenland geen enkel verblijf (domicilie) meer gehad in Griekenland. Verzoeker is actueel niet in het bezit van een geldige Griekse verblijfskaart, zoals hij toelichtte bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij benadrukte de moeilijkheid tot het verkrijgen van een verlenging hiervan.

Verzoeker benadrukte daarnaast de moeilijke leefomstandigheden voor statushouders in Griekenland. Hij haalde expliciet het gebrek aan een adequate gezondheidszorg aan.

Verzoeker wijst op een recente documentaire van 12 augustus 2022, waarbij de armoede wordt getoond en het grote risico op dakloosheid bij begunstigen van internationale bescherming in Griekenland (stuk 3).

Asielzoekers en personen die internationale bescherming verkregen in Griekenland worden geconfronteerd met juridische en praktische belemmeringen om zowel hun wettelijke, sociale en economische rechten te verkrijgen. Door deze obstakels zijn velen van hen dakloos en in extreme armoede terechtgekomen.

In de afgelopen jaren hebben vluchtelingen te maken gehad met vertragingen of moeilijkheden bij het verkrijgen van toegang tot en het registreren van een verzoek om internationale bescherming, het verlengen van verblijfsvergunningen voor begunstigen van internationale bescherming (ADET) en het verkrijgen van een socialezekerheidsnummer (AMKA). Als gevolg van deze vertragingen verliezen ze vaak hun job of kunnen ze geen werk verkrijgen vanwege het ontbreken van de benodigde documenten. Honderden begunstigen van internationale bescherming proberen daarom in Griekenland te overleven door zich te wenden tot ongeoorloofde afvalinzameling in stedelijke centra. Een nieuwe minidocumentaire, geproduceerd door Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL, deelt de verhalen van vier van dergelijke personen, die hun dagen doorbrengen met het doorzoeken van vuilnisbakken in Athene. De documentaire volgt deze mensen terwijl ze proberen te voorzien in hun meest elementaire behoeften om te overleven in moeilijke omstandigheden die zijn gevormd door de economische crisis, de COVID-19-pandemie, administratieve obstakels en verminderde sociale uitkeringen.

Verzoeker wijst tevens naar het meest recente AIDA-rapport van 30 mei 2022 (zie o.a. stuk 4).

Personen die internationale bescherming genieten zouden in de regel dezelfde rechten genieten als Griekse burgers en de nodige sociale bijstand ontvangen, volgens de voorwaarden die van toepassing zijn op Griekse burgers. Administratieve en bureaucratische belemmeringen, het ontbreken van door de staat georganiseerde maatregelen om hun specifieke situatie aan te pakken, de niet-effectieve uitvoering van de wetgeving en de gevolgen van de economische crisis verhinderen echter dat houders van internationale bescherming hun rechten kunnen uitoefenen. Het rapport wijst op de grote moeilijkheden en beperkingen die gelden voor statushouders.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

Bovenvermelde elementen werden dan ook onvoldoende, dan wel onzorgvuldig beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing door louter te verwijzen naar de “internationale bescherming” die verzoeker voorheen verkregen heeft in Griekenland.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 Verzoeker stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn op 8 februari 2023 ingediende volgend verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat hij niet aanwezig kon zijn op de voorziene afspraak voor gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een bijlage 26 werd afgegeven op 8 februari 2023. De bijlage 26 bevat de vermelding dat “indien hij (zij) binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, hij (zij) geacht wordt afstand gedaan te hebben van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming.”. Verzoeker heeft de bijlage 26 ondertekend en hij werd bijgevolg in kennis gesteld van deze vermelding. Vervolgens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker werd uitgenodigd voor het interview op 30 mei 2023. Verzoeker betwist dit niet doch stelt dat hij niet aanwezig kon zijn. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat verzoeker niet alleen niet kwam opdagen voor het interview doch eveneens naliet om binnen de 15 dagen gevolg te geven aan de oproeping. Ook thans geeft verzoeker in het verzoekschrift geen reden van overmacht of verklaring waarom hij geen gevolg kon geven aan de oproeping. Verzoeker wordt

bijgevolg geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker weerlegt dit niet.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij niet kan worden teruggestuurd naar Griekenland omwille van de problematische situatie van statushouders in Griekenland. Vooreerst stelt hij dat hij actueel niet in het bezit is van een geldige Griekse verblijfskaart. Bovendien duurt het enkele maanden vooraleer hem een nieuwe verblijfskaart zal worden afgegeven. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker zeer grote moeilijkheden zal ondervinden op het gebied van toegang tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt. Bovendien kan zijn vluchtelingenstatus worden ingetrokken of beëindigd aangezien hij de status verkreeg op 27 september 2019 en reeds sinds augustus 2020 vertrokken is uit Griekenland.

Waar verzoeker meent dat zijn vluchtelingenstatus kan zijn ingetrokken of beëindigd verwijst de Raad naar het arrest nr. 271 058 van 8 april 2022 waarin het voormelde middel reeds werd beoordeeld, met name:

“5.3. Uit het administratief dossier (zie map 6 “landeninformatie”) blijkt dat de verzoekende partij op 21 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend en op 23 februari 2021 er internationale bescherming gekregen heeft. De documenten toegevoegd aan het administratief dossier vermelden duidelijk Eurodac search results “mark status M” bij de Eurodac- hit GR 1 [...]. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij over internationale bescherming beschikt in Griekenland. De combinatie van de vermelding “M” onder “Mark status” en de code die aanvangt met “GR” wijst er volgens de gevoegde informatie van de verwerende partij op dat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Dit wordt tevens bevestigd in de Eurdac Marked Hit van 20 juli 2021. Het gegeven dat het document niet specificeert of het de Vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet hieraan geen afbreuk. Wat van belang is dat de verzoekende partij in Griekenland internationale bescherming gekregen heeft. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij dit ook niet betwist (NPO, p. 5-6).

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij over een verblijfsvergunning en een paspoort beschikte, doch deze vernietigd heeft bij aankomst in België. In dit verband dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (verder: de Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Te dezen brengt de verzoekende partij geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Griekenland heeft verlaten, er sindsdien niet meer officieel verblijft en niet meer in contact staat met de Griekse overheid kan niet worden afgeleid dat de verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien de verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat de verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat de verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.”

Verzoeker maakt ook thans niet aannemelijk dat hij niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken in Griekenland en actueel niet meer over een geldige Griekse verblijfskaart zou beschikken of kan beschikken. In het arrest van de Raad nr. 296 792 van 9 november 2023, waarbij het annulatieberoep tegen de beslissing van 28 juni 2023 tot onontvankelijk verklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt dienaangaande nog het volgende gesteld:

“Uit de stukken waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag enkel stelde dat hij op het eiland Chios woonde, vervolgens naar Athene reisde waar hij slechts kortstondig verbleef en geen adres had, en nadien naar België doorreisde, waar hij op 16 juli 2021 aankwam, zodat hij sinds die datum niet langer in Griekenland woont, nadat hij er eerder ook al geen verblijfsadres meer had. Verder wees hij erop dat de verkregen internationale beschermingsstatus kan worden ingetrokken of beëindigd door de Griekse autoriteiten. Hij bracht evenwel geen stukken aan waaruit zou blijken dat de Griekse autoriteiten kunnen overgaan tot de beëindiging of de intrekking van deze status omdat hij geen verblijfsadres heeft of zich naar België heeft begeven. De Raad benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit het loutere feit dat verzoeker Griekenland heeft verlaten en er geen verblijfsadres meer heeft niet kan worden afgeleid dat hij er niet langer over een internationale beschermingsstatus beschikt. Daar verzoeker verder geen stukken heeft aangebracht die erop wijzen dat hij in Griekenland niet langer een internationale beschermingsstatus geniet en ook het administratief dossier geen aanwijzingen in die zin bevat kan hij niet voorhouden dat verweerders beoordeling op dit punt onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.”

In de tweede plaats benadrukt verzoeker de moeilijke leefomstandigheden voor statushouders in Griekenland, in het bijzonder het gebrek aan een adequate gezondheidszorg. Verzoeker wijst op een documentaire van 12 augustus 2022 waarbij de armoede wordt getoond bij statushouders. De vertragingen bij het verlengen van hun verblijfsvergunningen en het verkrijgen van een sociale-zekerheidsnummer. Statushouders worden geconfronteerd met juridische en praktische belemmeringen om hun wettelijke, sociale en economische rechten te verkrijgen waardoor velen van hen dakloos en in extreme armoede terechtkomen. Verzoeker verwijst tevens naar het AIDA-rapport van 30 mei 2022. Het volstaat volgens verzoeker daarom niet louter te verwijzen naar de internationale bescherming die hij voorheen heeft gekregen in Griekenland, nu de toegekende bescherming niet effectief is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

In de bestreden beslissing wordt met toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gemotiveerd:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde vier mannelijke familieleden in België te hebben en een mannelijk familielid in Oostenrijk.

Deze behoren geen van allen tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Betrokkene zelf geniet echter al internationale bescherming in Griekenland. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het familieleven tussen betrokkene en zijn familieleden in Europa worden verdergezet.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 28/06/2023 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.”

Verzoeker voert geen specifieke kritiek aan ten opzichte van deze motieven. Hij betwist niet dat hij geen minderjarige kinderen of andere gezinsleden heeft in België die het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden staan. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand niet kan worden verwijderd. Verzoeker toont zijn belang niet aan waar hij benadrukt dat er een gebrek is aan adequate gezondheidszorg in Griekenland, nu hij geen medische elementen voorlegt. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoeker ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In feite weerspiegelt het verzoekschrift louter de elementen die verzoeker reeds heeft aangehaald in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van de CGVS. De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zowel de CVGS als de Raad bij arrest nr. 271 058 van 8 april 2022, weigerden aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Het navolgend verzoek om internationale bescherming werd onontvankelijk verklaard. De elementen die verzoeker thans aanvoert, zoals de juridische en praktische belemmeringen om zijn wettelijke, sociale en economische rechten te verkrijgen waardoor hij in een toestand van materiële deprivatie en achterstelling dreigt terecht te komen, werden eveneens reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 271 058 van 8 april 2022. Zo wordt dienaangaande in voormeld arrest het volgende gemotiveerd:

“Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, met inbegrip van haar ervaringen in Griekenland als statushouder, het verzoek te beoordelen waarbij het de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verre gaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu is de verzoekende partij een 23-jarige alleenstaande jonge man. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft de verzoekende partij aan in een goeie gezondheid te verkeren, mentaal ook (administratief dossier, map 7, “verklaringen DVZ”, vraag 27). Op het CGVS verklaart de verzoekende partij weliswaar dat zij een mentaal probleem heeft en zich niet goed in haar vel voelt, doch niet door een psycholoog begeleid wordt (NPO, p. 13-14). Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verzoekende partij documenten bijbrengt om haar gezondheidstoestand te staven. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij er nogmaals op gewezen dat zij haar gezondheidstoestand niet staft. Er liggen aldus geen specifieke elementen voor waaruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt.

De verzoekende partij heeft op 21 oktober 2019 op het eiland Xios een verzoek om internationale bescherming ingediend. Volgens haar verklaringen heeft zij sinds haar aankomst in Griekenland voornamelijk in Xios verbleven. De verzoekende partij heeft ook tien dagen in Athene verbleven om haar paspoort te ontvangen waarna ze naar België vertrokken is (NPO, p.10). De verzoekende partij verklaart België binnengekomen te zijn op 16 juli 2021. In de periode dat haar verzoek om internationale

bescherming in behandeling was verbleef ze in Xios in een opvangkamp, weliswaar zou zij er in een tent gelogeerd hebben. Toen kreeg ze ook een toelage van 70 euro per maand. Na een jaar kreeg ze in Griekenland haar verblijfsstatus waarna ze het opvangkamp diende te verlaten en ook geen toelage meer kreeg. De verzoekende partij verklaart dat ze altijd terugkeerde naar het opvangcentrum in Xios omdat ze geen andere plek had. Daarom heeft ze verschillende keren een uitzettingsdocument gekregen om niet meer in het kamp te verblijven. De verzoekende partij verklaart dat ze dan op straat geslapen heeft en als prostituee gewerkt heeft (NPO, p.6-7). De Raad ontkent geenszins dat de omstandigheden in de opvangkampen penibel kunnen zijn en minimaliseert geenszins de erbarmelijke omstandigheden die de verzoekende partij er heeft ervaren. Echter blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat eenmaal ze internationale bescherming gekregen had, toch naar het opvangkamp kon terugkeren om er te logeren waarna haar telkens –volgens haar verklaringen- een uitzettingsdocument werd uitgereikt. Wanneer ze gevolg gaf aan het uitzettingsdocument stelt de verzoekende partij dat ze op straat sliep. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat ze nooit geprobeerd heeft om via de overheid, een NGO, een organisatie of liefdadigheidsinstelling een woonplaats te bekomen (NPO, p. 7). De verzoekende partij verwijst nog naar de moeilijkheden die er zijn in Griekenland om werk te vinden. Uit haar verklaringen blijkt dat ze in Griekenland bij een boer voor 20 euro per dag gewerkt heeft. De verzoekende partij deed ook af en toe klusjeswerk waardoor zij ook 20 euro per dag verdiende. Deze jobs vond de verzoekende partij zelf. Ze stelt dat ze noch bij een uitzendbureau geweest is noch hulp aan organisaties gevraagd heeft om een job te vinden (NPO, p. 7). Zo haar verklaringen voor een deel overeenstemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot huisvesting, de arbeidsmarkt en sociale bijstand, kan uit haar verklaringen niet blijken dat zij gedurende haar verblijf in Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte. De Raad stelt vast dat uit haar verklaringen blijkt dat de levensomstandigheden van de verzoekende partij weliswaar zeer moeilijk waren, maar dat zij na het verkrijgen van haar verblijfsstatus toch nog kon terugkeren naar het opvangkamp in Xios waarna ze weer een uitzettingsdocument kreeg, doch nooit geprobeerd heeft via de overheid of andere organisaties om een woonplaats te vinden. Op dit vlak blijkt niet dat zij enige inspanningen heeft ondernomen om haar rechten te doen gelden in Griekenland. Verder blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij ook niet dat zij via een uitzendbureau of een andere organisatie geprobeerd heeft om een job te vinden in Griekenland. Echter blijkt dat zij voldoende redzaam was om bij een boer in Griekenland tewerkgesteld worden en soms klusjes deed waardoor zij een beetje geld verdiende. Wederom blijkt niet dat de verzoekende partij op dit vlak ernstige inspanningen gedaan heeft om haar rechten te doen gelden in Griekenland.”

En:

“De verzoekende partij verklaart ook dat zij zich van haar verblijfsdocumenten uit Griekenland heeft ontdaan. De Raad kan dus niet anders dan vaststellen dat in casu de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor de eventuele moeilijkheden die zouden voortvloeien uit het feit dat zij niet langer over een verblijfsvergunning zou beschikken in Griekenland om haar rechten er te doen gelden en zij dus niet aantoonde dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, noch kan dit blijken uit haar verklaringen dat de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning daadwerkelijk verstreken zou zijn. Verder kan nergens uit blijken dat zij niet voldoende zelfredzaam zou zijn om aan deze moeilijkheden het hoofd te bieden als persoon die er internationale bescherming geniet.”

En:

“Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de situatie van de verzoekende partij aldus niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Griekenland, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.5. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.”

Verzoeker toont niet aan waarom de elementen van materiële deprivatie opnieuw beoordeeld dienen te worden, noch legt hij nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een

schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Griekenland. Verzoeker brengt slechts algemene informatie bij, waar hij verwijst naar de documentaire van 12 augustus 2022 en het AIDA-rapport 30 mei 2022, zonder dat hij enig begin van bewijs bijbrengt dat deze informatie op hem persoonlijk van toepassing is. Zo toont verzoeker niet aan dat hij niet in staat zal zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering en of onmenselijke behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan ook niet worden ingezien op welke wijze deze beslissing het materiële motiveringsbeginsel of het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN